

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 128/2022-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Slovak Estate s. r. o.**, Tallerova 4, Bratislava, IČO 50 050 907, zastúpenej Advokátskou kanceláriou VASIL & partners, s. r. o., Žižkova 4D, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Martin Vasiľ, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Cob 39/2021 z 25. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 24. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Cob 39/2021 z 25. novembra 2021 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica (upomínaciemu súdu) 13. mája 2020 domáhala, aby obci [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „obec“ alebo „žalovaná“) uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 435,20 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 14. mája 2020 do zaplatenia z titulu bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a nahradiť sťažovateľke trovy konania. Sťažovateľka svoj návrh odôvodnila tým, že obec, resp. obyvatelia obce užívajú nehnuteľnosť – pozemok nachádzajúci sa v k. ú. [REDAKOVANÉ] evidovaný na LV č. [REDAKOVANÉ] ako parcela registra E č. [REDAKOVANÉ] s výmerou 256 m², orná pôda (ďalej len „pozemok“), ktorý je vo výlučnom vlastníctve sťažovateľky, ako obecnú komunikáciu bez akejkoľvek

existujúcej dohody, resp. zmluvy o užívaní, prípadne nájomnej zmluvy. Okresný súd Banská Bystrica platobným rozkazom č. k. 17 Up 870/2020 z 26. mája 2020 návrhu sťažovateľky vyhovel, avšak žalovaná proti nemu podala včas odpor tvrdiac, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno na preukázanie uplatneného nároku ani jeho výšky.

3. Následne Okresný súd Humenné (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 9 Cb 9/2020-151 z 12. mája 2021 žalobu zamietol ako nedôvodnú. Z dokazovania vykonaného okresným súdom vyplynulo, že sťažovateľka nie je výlučnou vlastníčkou pozemku, ale je podielovou spoluvlastníčkou pozemku, pričom spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/2 nadobudla 10. januára 2018 dobrovoľnou dražbou. Obecná komunikácia, ktorej časť je umiestnená na pozemku, prešla v roku 1991 z vlastníctva štátu do vlastníctva obce a využívajú ju obyvatelia obce. Pred podaním žaloby medzi sťažovateľkou a žalovanou nedošlo k mimosúdnej dohode, čo sa týka usporiadania vzájomných práv a povinností týkajúcich sa predmetnej nehnuteľnosti. Okresný súd dospel k záveru, že v danom prípade o bezdôvodné obohatenie obce nejde, keďže jej podľa § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 66/2009 Z. z.“), dňom účinnosti uvedeného zákona, t. j. 1. júla 2009 vzniklo právo zodpovedajúce vecnému bremenu (§ 151n až 151p Občianskeho zákonníka), ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec. Vlastník pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na to, že konanie o nariadení pozemkových úprav z dôvodu usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou podľa zákona č. 66/2009 Z. z. sa začína na žiadosť vlastníka stavby. V rámci konania o pozemkových úpravách zákon č. 66/2009 Z. z. poskytuje dve možnosti majetkovoprávneho usporiadania pozemkov pod stavbami, a to poskytnutím náhradného pozemku alebo poskytnutím finančnej náhrady. Čo sa týka poskytnutia finančnej náhrady za vznik vecného bremena, táto je podľa názoru okresného súdu jednorazová a nemá charakter opakovaného plnenia (renty). Jednorazová finančná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva patrí subjektu, ktorý bol vlastníkom zaťaženej nehnuteľnosti ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., t. j. k 1. júlu 2009. Je totiž nelogické, aby pri každej zmene vlastníka zaťaženého pozemku mal nový majiteľ nový nárok na finančnú náhradu. Zákonné vecné bremeno vzniká *in rem* a vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženej nehnuteľnosti bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníka. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 8 Cdo 17/2019 z 30. novembra 2020, z ktorého vyplýva, že „Právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniká *ex lege* jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona a nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. Ide o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.“. Keďže sťažovateľka nadobudla spoluvlastnícke právo k pozemku 10. januára 2018, teda stala sa spolumajiteľkou pozemku v tom čase už zaťaženého vecným bremenom v prospech obce, nevznikol jej nárok na poskytnutie finančnej náhrady za zákonne obmedzenie jej vlastníckeho práva.

4. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie z dôvodu, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovateľka s poukazom na to, že žalobou sa nedomáhala jednorazovej kompenzácie, ktorá mala byť poskytnutá pri vzniku obmedzenia vlastníckeho práva vecným bremenom, ale žiadala o pravidelnú mesačnú kompenzáciu z titulu obmedzenia vlastníckeho práva, nesúhlasila so záverom okresného súdu, že len vlastník pozemku v čase zriadenia vecného bremena má nárok na finančnú kompenzáciu.

5. Krajský súd bez potreby zopakovať či doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie rozsudkom č. k. 3 Cob 39/2021 z 25. novembra 2021 rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny [§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], pričom konštatoval, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje. Na doplnenie správnosti rozhodnutia okresného súdu krajský súd zdôraznil (§ 387 ods. 2 CSP), že sťažovateľka nie je aktívne vecne legitimovaná na podanie predmetnej žaloby voči žalovanej, a to z dôvodu, že v čase vzniku zákonného vecného bremena (1. júla 2009) nemala vlastnícke právo k pozemku pod stavbou, pretože spoluvlastnícky podiel k pozemku nadobudla 10. januára 2018 dobrovoľnou dražbou. Krajský súd, vychádzajúc z rozhodnutí najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 26/2014 z 24. marca 2015 a č. k. 3 Cdo 49/2014 zo 14. apríla 2016, ako aj z rozhodnutí ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 1/2012, sp. zn. IV. ÚS 227/2012, sp. zn. I. ÚS 474/2013 a sp. zn. IV. ÚS 539/2020, sa priklonil k právnomu záveru, že § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je potrebné teleologicky vykladať tak, že ak niet zmluvného práva, z ktorého by vyplývalo oprávnenie užívať dohodnutý pozemok, vzniká zo zákona obci právo užívať pozemok, a to na základe zákonného práva z vecného bremena. Náhrada za vzniknuté vecné bremeno sa síce odvádza od čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, zo všeobecne uznávaných princípov a základného práva vlastníť a užívať majetok, avšak právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. vzniklo „*ex lege*“ jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona alebo ku dňu zániku existencie zmluvného práva. Takáto náhrada musí byť primeraná, vychádzajúca zo všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena, determinovaná proporcionalitou a vyvažovaním hodnoty vlastníckeho práva a hodnoty verejného záujmu. Bolo by krajne v rozpore s ekvitou, aby po každej zmene vlastníka zaťaženého pozemku mal nový majiteľ ďalší obsahovo totožný nárok na finančnú náhradu za vecné bremeno vzniknuté voči pôvodnému vlastníkovi.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] namieta, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo porušené jej základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1a 4 ústavy, základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajskému súdu vytýka, že svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne a že vec nesprávne právne posúdil, keď v rámci svojich úvah dospel k názoru o jednorazovom

charaktere náhrady podľa zákona č. 66/2009 Z. z., pričom nedosiahol spravodlivú rovnováhu medzi verejným záujmom obce a súkromným záujmom sťažovateľky, ktorá je vo výkone svojho vlastníckeho práva obmedzená.

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že právna otázka týkajúca sa charakteru náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. je v praxi dovolacieho súdu rozhodovaná rozdielne, pričom poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 MCdo 2/2014 z 23. apríla 2015, v ktorom dovolací súd dospel k záveru, že vlastníkovi pozemku patrí pri obmedzení jeho vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. náhrada vo forme opakovaného plnenia vzhľadom na neurčitost' určenia dĺžky doby, po ktorú bude vlastnícke právo obmedzené nakoniec.

8. Okrem toho sťažovateľka tvrdí, že základom pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej bola aj otázka, ktorá v praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a to či bola právnomu predchodcovi sťažovateľky, ktorý bol vlastníkom pozemku, poskytnutá jednorazová náhrada za zriadenie zákonného vecného bremena zo strany žalovanej. Uvedenou otázkou sa okresný súd ani krajský súd nezaoberali. Žalovaná pritom žiadnym spôsobom nepreukázala, že k poskytnutiu takejto náhrady došlo, z čoho je možné odôvodnene usudzovať, že predchádzajúcemu vlastníkovi pozemku táto náhrada vyplatená nebola, keďže určite by o takejto výplate existovali relevantné záznamy, ktoré žalovaná nepredložila.

9. Keďže v prípade sťažovateľky dovolanie nie je prípustné vzhľadom na znenie § 422 ods. 1 písm. a) CSP, obrátila sa ústavnou sťažnosťou priamo na ústavný súd.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. č. k. 3 Cob 39/2021 z 25. novembra 2021 (bod 5), ktoré považuje na nedostatočne odôvodnené vo vzťahu k právnej otázke týkajúcej sa charakteru náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. (body 6 až 8).

11. Konanie pred ústavným súdom upravujú § 32 až § 241 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), t. j. jeho piata časť. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak (§ 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010) a ako nástroj ochrany základných práv a slobôd nastupuje až po vyčerpaní všetkých dostupných

efektívnych prostriedkov na ochranu práv uplatniteľných v zhode so zákonom v systéme orgánov verejnej moci (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

13. Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96 alebo napr. III. ÚS 80/09, III. ÚS 251/09), ale je súdnym orgánom ochrany ústavnosti, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

14. Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana (resp. fyzickú osobu či právnickú osobu) pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01, III. ÚS 190/2020, IV. ÚS 456/2021).

15. Sťažovateľka sa v konaní pred všeobecnými súdmi domáhala uloženia povinnosti obci zaplatiť jej sumu 435,20 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 14. mája 2020 do zaplatenia z titulu bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ku ktorému malo dôjsť tým, že obec, resp. obyvatelia obce užívajú pozemok vo výlučnom vlastníctve sťažovateľky ako obecnú komunikáciu bez akejkoľvek existujúcej dohody, resp. zmluvy o užívaní, prípadne nájomnej zmluvy. Okresný súd rozsudkom č. k. 9 Cb 9/2020-151 z 12. mája 2021 žalobu zamietol ako nedôvodnú, čo krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil.

16. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku a tiež vyslovuje presvedčenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, ako aj od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, no keďže napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP v jej prípade nie je prípustné vzhľadom na znenie § 422 ods. 1 písm. a) CSP.

17. Ústavný súd konštatuje, že jeho judikatúra týkajúca sa otázky prípustnosti dovolania je pomerne rozsiahla. Súčasťou tejto judikatúry je aj uznesenie č. k. IV. ÚS 314/2020 z 1. júla 2020 (ZNaU 69/2020), v ktorom vyslovil, že „... pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v takej miere, že došlo

k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku... Včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale, naopak, sprísnil. V konečnom dôsledku zároveň platí, že vo sfére právneho poriadku Slovenskej republiky možno požadovať aj vyšší stupeň ochrany základných práv, než zodpovedá štandardom rozhodovacej činnosti EŠLP, ako to vyplýva zo vzťahu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákona podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

18. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti síce poukázala na neprípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP z dôvodu nízkeho majetkového cenzu, netvrdila však ani ústavnému súdu nepreukázala, že proti rozsudku krajského súdu podala dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP pre ňou namietané nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, teda z dôvodu, že jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pritom do obsahu práva na spravodlivý proces patrí aj právo účastníka konania (sporovej strany) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (II. ÚS 410/06, Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993).

19. Pokiaľ sťažovateľka vo vzťahu k prípustnosti ústavnej sťažnosti tvrdila, že právna otázka týkajúca sa charakteru náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. je v praxi dovolacieho súdu rozhodovaná rozdielne, pričom poukázala na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 MCdo 2/2014 z 23. apríla 2015, ústavný súd konštatuje, že uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu bolo nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 349/2015 z 19. januára 2016 zrušené a vec bola vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie pre neuplatnenie ústavne konformného výkladu § 243e v tom čase účinného Občianskeho súdneho poriadku. Táto skutočnosť je sťažovateľke známa už z písomného vyjadrenia žalovanej z 29. septembra 2020, na ktoré sťažovateľka reagovala podaním zo 17. februára 2021 (s. 5 rozsudku okresného súdu).

20. Pokiaľ sťažovateľka na podporu svojho tvrdenia o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu uviedla, že základom pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej bola aj otázka, ktorá v praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a to či bola právnomu predchodcovi sťažovateľky, ktorý bol vlastníkom pozemku, poskytnutá jednorazová náhrada za zriadenie zákonného vecného bremena zo strany žalovanej, avšak okresný súd ani krajský súd sa ňou nezaoberali, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľke nič nebránilo, aby túto argumentáciu uplatnila prioritne v konaní pred súdom prvej inštancie, resp. v konaní pred odvolacím súdom, čo však neurobila.

21. Ak zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ

oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (m. m. IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 180/2010).

22. V tejto súvislosti ústavný súd nad rámec veci pripomína, že jedným zo spôsobov, akým najvyšší súd zabezpečuje jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, je predovšetkým postup podľa § 48 ods. 1 CSP a okrem neho aj prijímanie stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a zverejňovanie právoplatných súdnych rozhodnutí zásadného významu [§ 8 ods. 3 a § 23 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov].

23. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2022

Miloš Maďar
predseda senátu